

Betekenis kleuren

Turquoise: de tekst van de les
Geel: de teksten uit de cursus die extra aanvulling geven
Geen kleur: toelichting van Jan en Gertrude

Les 13 Een betekenisloze wereld baart angst

1. Het idee van vandaag is in wezen een andere vorm van het voorgaande, behalve dat het uitgesprokener is over de emotie die wordt opgeroepen. 2Eigenlijk is een betekenisloze wereld onmogelijk. 3Niets zonder betekenis bestaat. 4Hieruit volgt echter niet dat je niet zult denken dat je iets waarneemt dat geen betekenis heeft. 5Integendeel, je zult hoogstwaarschijnlijk menen dat je het wel waarneemt. (als echt ziet)

Voor ons wezenlijke Zijn, wat je ons *hart* zou kunnen noemen ofwel pure *Kennendheid* van onszelf als blanco Liefdesdenkgeest, kan er geen werkelijke vormenwereld en dus geen dood bestaan. Om lichamen en andere objecten te kunnen zien moeten we eerst een gedachte naar een zogenaamd buiten geprojecteerd hebben.

T26.VII.4;8Ideeën zijn eigen aan de denkgeest. 9Wat naar buiten is geprojecteerd en schijnbaar buiten de denkgeest ligt, is helemaal niet buiten, maar een gevolg van wat zich van binnen bevindt, en zijn bron niet heeft verlaten.

Het enige wat we vanuit ons Liefde-Zijn, met de HG, kunnen *zien* is Liefde en dit is wat de Cursus *visie* noemt ofwel de *werkelijke wereld*. Dus valt er eenvoudigweg niets te kennen wat geen betekenis heeft. Dit is de korte weg; eerste oorzaak is alomvattend, dualiteit kan niet bestaan. Ofwel: niets werkelijks kan bedreigd worden, niets onwerkelijks bestaat.

Maar zolang je jezelf vereenzelvigd met een lichaam en denkt een persoon te zijn die lief én leed deelt met andere personen/poppen-lichamen, zolang je denkt met je lichaamsogen de werkelijkheid te zien, is het onaanvaardbaar en onmogelijk om die ogenschijnlijke buitenwereld met ouders, geliefden en kinderen als betekenisloos te zien. Dan kan dit niets anders oproepen dan angst voor verlies.

Zo blijft je aandacht gekoppeld aan de droomwereld. Ons ego-denken voorkomt dat we aan de uiterlijke vormen voorbijzien en ons gewaar zullen zijn wat we werkelijk vrezen te verliezen: onveranderlijke Liefde.

Ons ego misbruikt onze heilige liefdes-herinnering door dit te koppelen aan speciale vormen. Vandaar onze verslaving aan uiterlijk zoeken en de weerstand om de wereld als niet-waar en betekenisloos te zien. Het enige doel van ons ego-denken is de simpele heelheid van ons *smetteloze Zijn* te bedekken en ons te verblinden door miljarden verschillende vermommings van angst.

T25.VII.3. Laten we terugkeren naar wat we eerder hebben gezegd, en dat zorgvuldiger overdenken. 2Het moet zo zijn dat ofwel God gek is, of deze wereld een plaats van gekte.

Of je nu wel of nog niet kan aanvaarden dat jouw wezen al ongerept GewaarZijn is en altijd zal zijn, je ego trekt zich daar niets van aan. Die blijft z'n eigen plan trekken; het hel en doodscript stopt niet zomaar met het aanvaarden van een ander idee. Het ego-denken zal met zijn schuld en angst logica blijven proberen je te verlokken zijn 'adviezen' op te volgen bij al de problemen die de wereld jou als hoofrolspeler versus anderen lijkt voor te schotelen. Steeds weer zal het ego jou de tastbare bewijzen leveren dat je x jaar geleden geboren bent uit een moeder en dat je vroeg of laat, kijk maar naar je lieve overleden oma, vader, vriend etc., toch écht net als iedereen dood zal gaan. Door mega pijn-verleden en dood-gaan-toekomst verhalen zal je ego steeds weer jouzelf als die kwetsbare hoofdrolspeler proberen te bevestigen. Tegelijkertijd houdt het je ook een wortel voor de neus met voorbeelden van *echte* verworvenheden in je verleden waaruit *blijkt* dat het soms toch echt wel gelukt is om te krijgen wat je wilde, en soms nog wel meer. Geef dus niet op zegt het ego dan *bemoedigend; je moet er voor gaan!*

De illusie van een werkelijk bestaand verleden doet zijn werk waardoor het constant lijkt alsof je inderdaad in een buitenwereld iets ziet wat je al kent of hebt gekend.

De enige ontsnapping is je naar de weldadige rust van binnen te keren en je eigenste eigen als je al *thuis-zijn* te aanvaarden en je hierdoor te laten omarmen. Als het slechts een intellectueel begrip is kan je er nog geen veiligheid aan ontlenuen en zal een betekenisloze wereld je alleen maar meer angst aanjagen.

Slechts door je in dit stille Zijn te ankeren is de dubbelheid van enerzijds de Waarheid en anderzijds jouw rol als hoofdrolspeler te behappen. Van hieruit kan je schouwen en doorzie je makkelijker de capriolen van het ego, dat wezenlijk onzeker en angstig is omdat het geen werkelijke bestaansgrond heeft. Het heeft *jou* nodig voor zijn bestaan en probeert via *jou* dat gebrek aan vertrouwen met eten, drank, seks, muziek en andere soorten geneugten op te vullen via de 'negen gaten' van het lichaam. Ik bedoel hiermee *niet* te zeggen dat deze dingen vermeden moeten worden maar dat ze op een andere manier dan voor verdoving en vergetelheid gebruikt kunnen worden. Door ze aan te bieden aan de HG zijn het dan, zoals alles wat het ego gemaakt heeft, uitstekende hulpmiddelen om jou te leren er notie van te nemen dat *jij* daarin aanwezig bent als het stabiele stille Kennen. Kies er voor, om in iedere situatie hulp te vragen aan de HG om de ware wereld, jouw eigenste eigenheid, voorbij alle waanzin de hele dag te ervaren dóór al die droomverhalen heen. Zo laat je de linkerhand ons stabiele kennen, niet weten (ofwel niet besmet raken door) wat de rechterhand doet (wat de onware gedachten beweren)

T26.VII.43Het (blanco Gewaar Zijn) bevindt zich in deze wereld, maar maakt er geen deel van uit. 6Want het is werkelijk, en verblijft daar waar alle werkelijkheid moet zijn. 7Ideeën verlaten hun bron niet, en hun gevolgen lijken er alleen maar los van te staan.

2. Het onderkennen van betekenisloosheid wekt in alle afgescheidenen diepe verontrusting. 2Het vormt een situatie waarin God en het ego elkaar 'tarten' om uit te maken wiens betekenis geschreven moet worden in de lege ruimte die de betekenisloosheid biedt. 3Het ego stormt als een bezetene binnen om daar zijn eigen ideeën neer te zetten, bang dat de leegte anders gebruikt kan worden om er zijn eigen onmacht en onwerkelijkheid mee aan te tonen. 4En alleen in dit opzicht heeft het gelijk.

In voorgaande lessen zagen we dat het niets anders kan zijn dan mijn betekenisloze gedachten die mij een betekenisloze wereld laten zien. Nauwkeurig beschouwd kunnen we betekenisloosheid op twee manieren waarnemen; met het ego of de HG. De ene manier brengt angst en schuld te weeg, de andere opluchting en vrijheid. Grote alertheid is hier dus geboden! Op het moment dat je onderkent dat je gedachten niks betekenen en de wereld die je ziet dus ook niet heb je grote kans dat het ego-gewoontesysteem vliegensvlug de smetteloze, neutrale leegte opvult. In een fractie van een seconde schuift het zijn vervormend kijkglas er als een filter overheen waardoor wat daar *NU* al was en is onopgemerkt blijft. Het ego zal koste wat koste proberen te verhinderen dat jij je door de stilheid van *dit moment, de ruimte tussen twee gedachten* zal laten omhullen en ontdekken dat daar alleen maar lieflijkheid en onschuld wonen en niks anders! Razendsnel en agressief zal het pogen jou af te leiden met zijn interpretaties en oordelen. Dan zal je onafwendbaar betekenisloosheid als angstaanjagend en zinloos ervaren.

Het vergt oefening in *sneller schieten* om de geniepige snelle ego-gedachten te ondervangen waarmee het jouw innerlijke stille ruimte wil bezetten. Het vraagt dus een grote mate van *aanwezig zijn* om je aandacht bij deze *stilheid* zelf te houden en je niet af te laten leiden. Bereidheid tot oefenen is hier weer de toverformule om te zien dat vanuit onze kennendheid alle ego-stormen moeiteloos gevolgd kunnen worden. Wanneer je voldoende aanwezig blijft zal de betekenisloosheid van jouw gedachten je juist bevrijden. Dan kan de stem van God zich als stilheid in ons eigenste eigen doen kennen als *'het zachte ruisen van de vleugels van vrede'*. Dan zie je dat het niet de wereld is die weerstand veroorzaakt maar het onjuiste standpunt van waaruit je naar de wereld kijkt.

Vergis je niet in de mate waarin we verslaafd zijn. Dit merk je bijvoorbeeld wanneer je naar een film kijkt. Over het algemeen vinden we er niks aan als we ons niet identificeren met het drama van de spelers op het witte doek. Zo is het ook in ons gewone leven. Je kan dit oefenen door eens op een andere manier naar een film te kijken. Kijk of je dit kan doen vanuit een rol als toeschouwer die vanuit een stil en veilig plekje kijkt. De hoofdfocus worden dan je eigen reacties op hetgeen je denkt 'mee te maken' in de film. Het is niet de bedoeling je emotionele reacties te dissociëren maar ze vol aan te kijken, te doorvoelen terwijl je je stilheid als basis houdt. Door je niet te verzetten ga je dieper de stilheid van je zijn ervaren en dat je gedachten in werkelijkheid niet bedreigend kunnen zijn.

T26.VII.3; 3De Zoon van God heeft waargenomen wat hij wilde zien, want (met droom) waarneming (beeldenmaken) is een wens die in vervulling is gegaan.

Wanneer de maker van de droom, de poppen in die droom tegen elkaar uitspeelt en het hele huwelijksbed-*duali-strijd*-drama veroorzaakt wordt onze stilheid, het onaantastbare van de Zoon van God *Zelf* geen moment bedreigd of beïnvloedt. Het enige wat er *leek te gebeuren* is dat we de stilheid als achtergrond gingen gebruiken voor de beelden die wijzelf als dromer wensten te zien. God schiep ons als onveranderlijke liefde, en die staat is nog altijd intact. Welk drama er zich ook voor je ogen lijkt af te spelen, van *boven het slagveld* af gezien, zonder ego-commentaar, zijn alle zo echt lijkende ervaringen waarvan je zintuigen lijken te getuigen *niet waar*.

Wanneer doorzien wordt dat pop-Jan niet echt is maar slechts een bundel gedachten en oordelen dan zijn al die zintuiglijke waarnemingen ook niet echt. *Niets gebeurt* hoeft er dan niets vergeven te worden. Zolang ego-commentaar achterwege blijft of niet geloofd wordt blijft je innerlijke ruimte leeg en alles wat je waarneemt is dan neutraal.

Hoewel het ego deze leegte zal benoemen als kaal en kil en/of saai, deze neutrale staat is niet *niets*. Het *al-thuis-zijn* tussen twee gedachten is vanuit geprogrammeerde *poppenogen* niet meer dan de achtergrond voor gedachten, zoïets als een bord dient om eten op te serveren of een papier om op te schrijven. Als slachtoffer/dader in de droom zijn we overgeleverd aan de poppenspeler/scriptschrijver die ons met bangmakerij en gedachten als: *dat lukt me nooit* ontmoedigt om te durven zoeken naar de ware oorzaak van onze ongelukkigheid. Meestal kunnen we die opening niet zien als een reële ontsnappingsmogelijkheid naar geborgenheid en *thuiszijn*. Óf we zien het als een te moeilijk bereikbaar doel in een verre toekomst óf we associëren dit met de dood, een angstaanjagend zwart gat waarin wijzelf en alles wat we denken lief te hebben verzwolgen zal worden door het onbekende.

Echter wanneer we er voor open staan geholpen te worden door de HG, die verbonden met ons Ware Wezen in dit stille plekje woont, kunnen we *nu* leren de ware oorzaak, de scriptschrijver met alles erop en eraan, te vergeven met: *nooit gebeurt, niet waar*. De Heilige Geest is de brug die ons over de betekenisloosheid van alle *kleinheid* heen, onze angstgedachten en ego-stormen, naar onze werkelijke, onvoorstelbare *grootheid* tilt. Geankerd in dit Stille Zijn, leren we de oordelen en onware gedachten te doorzien als *niet waar* en aanvaardden we zo de Verzoening voor onszelf.

De Heilige Geest is niet een soort entiteit die we in ons innerlijk meedragen en ook niet buiten ons. Wezenlijk is het ons *Gezonde Zelf*, ons Ware, niet dromende ofwel Christus-Zelf wat voor eeuwig deel uitmaakt van God. Door aan ons Gezonde Zelf, hulp te vragen krijgen we gezonde oplossingen vanuit *rede* i.t.t. het raadplegen van ons zieke, *ongezonde zelf*, het egozelf wat meer *redeloosheid*, ongezondheid genereert. De Cursus gebruikt Heilige Geest om goed het onderscheid te leren maken tussen wat ziek en gezond is. Want ziekte is altijd van de denkgeest en niet van een lichaam.

3. Daarom is het van wezenlijk belang dat jij het betekenisloze leert onderkennen en het zonder angst aanvaardt. 2Als je angstig bent, is het zeker dat jij de wereld met eigenschappen begiftigt die ze niet bezit en bevolkt met beelden die niet bestaan. 3Voor het ego zijn illusies een beveiligingsmechanisme, zoals ze dat ook stellig zijn voor jou, die jezelf gelijkstelt met het ego.

Het aanvaarden van de verzoening betekent het idee als **feit** aanvaarden dat jij de Zoon van God bent en tegelijkertijd de dromer van héél deze droom. Dat je niet een lijdend, angstig poppetje bent dat samen met miljarden andere poppen vastzit in de droom met rugzakken vol schuld en angst-gedachten. Onderzoekend **zul** je zien dat alle hoofd- en bijrol spelers binnen die droomwerelden in zowel slaap-als waaktoestand, verschijnen en weer oplossen in ons ene gedeelde niet-beïnvloedbare Kennen. Dat alles zich dus binnen onze eigen denkkeest, onze kennendheid van gedachten afspeelt en niet daarbuiten. Zonder eigen licht zijn al die vormen en wezens afhankelijk van onze aandacht en kunnen niet werkelijk zijn.

Hieruit volgt vanzelfsprekend dat onze denkkeest in wezen blanco moet zijn en dat we als denkkeest *niet werkelijk bang* kunnen zijn. Die angst blijkt gewoon een gedachte te zijn die zich uit als een lichaamsgevoel wat op zichzelf ook een niks-betekenende gedachte is. Een waanzinnig idee door ons ego/de poppenspeler geprojecteerd op het lege filmdoek van ons Kennen-Zijn. Dit alles dient louter als beveiligingsmechanisme voor ons ego met als doel; je te laten vergeten dat jij een droomwens hebt gehad door onszelf te laten geloven dat het allemaal echt gebeurt. Zou dit waanzinnige plan werkelijk gebeurd zijn dan was er geen ontsnapping mogelijk. Dan kan je niet anders dan jezelf gelijkstellen met het ego en dit als jouw ware zelf zien.

Les 95.2. Jij ziet jezelf als een belachelijke parodie op Gods schepping: zwak, kwaadaardig, lelijk en zondig, ellendig en door pijn geplaagd. 2Dat is jouw versie van jezelf, een zelf verdeeld in vele elkaar bevechtende delen, afgescheiden van God en losjes bijeengehouden door zijn grillige en wispelturige maker (poppenspeler) tot wie jij bidt. 3Hij hoort jouw gebeden niet, want hij is doof.

Alle oplossingen die het ego je ter geruststelling en als hoop aanbiedt liggen altijd buiten je en in de toekomst. Zo blijven ze een onbereikbare wortel voor je neus. Wat wél kan oplossen is het ego zelf. Daarom probeert het ons met alle macht af te leiden van het *nu*, het eeuwige moment dat als een feit staat tussen elke verleden en toekomstgedachte. Dit is de opening, het zwarte gat waarin het kan verdwijnen maar *jij niet*. Het is er letterlijk doodsbang voor en *niet jij*. Daarom wil het dat jij jezelf voor het ego aanziet, je ermee gelijkstelt.

Het *nu* is letterlijk onvoorstelbaar, we kunnen er geen label opplakken en daarom bestaat het voor het ego gewoonweg niet. Deze hele wereld dankt zijn 'bestaan' letterlijk aan onze aandacht. Het ego doet er alles aan onze aandacht te trekken. Daarom is het zo druk doende met beoordelen en labelen. Het heeft ons wijsgemaakt dat alleen dát bestaat wat benoemd kan worden. Het intellect kan er niets met het *nu* en gebruikt het slechts als achtergrond voor woorden waardoor we erover heen kijken.

Wanneer de tirannie van de ego-gedachtentrein lastig is te weerstaan is de volgende oefening misschien behulpzaam. De basis hiervoor is les 248: *Wat lijdt is geen deel van mij. Wat verdriet heeft ben ik niet zelf. Wat pijn heeft ben ik niet echt.*

Neem er rustig de tijd voor, laat gewoon je gedachten passeren en kijk wat ze beweren.

Bijvoorbeeld: Ik ben niet goed/aardig/bekwaam/attent/intelligent, ik heb het fout gedaan, ik wordt vast ziek, ik zal mijn baan verliezen, stel dat mijn man doodgaat etc.

Vervolgens zeg je dan: wat angstig is ben ik niet, wat zich zorgen maakt ben ik niet, wat ziek kan worden ben ik niet, wat kan sterven ben ik niet, wat liefdeloos is ben ik niet etc.

Wanneer je dit een tijdje volhoudt en het meeneemt in je gewone bezigheden wordt het vanzelf weer stil in jou en komt jouw woordloze *ik ben* weer op als de vrede en stilte die alles onvoorwaardelijk draagt.

Het egostemmetje kan er tussendoor piepen met; *als het me dan toch niet lukt om niet bang te zijn en dit allemaal maar illusie is dan maakt het niet uit wat ik doe. Dan kan ik het er best van nemen en alles doen waar ik zin in heb om een goeie tijd te hebben. Dan wil ik dat jij daar! mij eindelijk geeft wat ik wil om me lekker te voelen. Als je dat niet doet donder dan maar op, ik zoek wel iemand anders!*

Les 95.3. We zullen vandaag proberen ons alleen bewust te zijn van wat (ons kennen-zijn van) kan horen en zien en wat volmaakt zinnig is. 2We zullen opnieuw onze oefeningen erop richten jou ene (zichzelf kennende) Zelf te bereiken, dat verenigd is met Zijn Schepper. 3We proberen het vandaag opnieuw vol geduld en hoop.

Door bereid te zijn hulp te vragen en het verzoeningsidee te aanvaarden worden we er steeds weer aan herinnerd dat ons *eigenste eigen* niet bedreigd kan worden. Steeds opnieuw worden we bewust van het nu-kennende-zijn dat alleen maar zichzelf (als Liefde) wil herinneren. De *rede* laat ons dan tot het besef komen dat de afgescheidenheid en het verleden nooit werkelijk heeft plaatsgevonden. Zo ontwaken we uit de droom. Het was slechts een wens waarmee we betekenisloze gedachten in onze denkkeest hebben toegestaan om betekenis te hebben. Een waanzinnig en pijnlijk idee dat geen eigen licht in zich draagt. Het gaat erom dat we willen blijven zien dat we in werkelijkheid al vrij zijn van die onware, pijnlijke gedachten en ideeën. We zijn nog altijd zoals God ons schiep, en het enige doel is om onszelf dat te blijven herinneren. Het is dus een kwestie om dit feit altijd te willen blijven zien, terwijl we de dubbelheid van het hele *pop Jan* scenario met zijn levensverhaal ogenschijnlijk gewoon doorgaat.

T26.VII.1. { } dus dienen de wetten van genezing (van onze denkkeest) te worden begrepen voordat het doel van de cursus kan worden bereikt. 3Laten we de principes die we behandeld hebben eens herhalen, en ze zodanig rangschikken dat ze een samenvatting geven van wat er allemaal dient te gebeuren om genezing mogelijk te maken. 4Want wanneer ze eenmaal mogelijk is, moet ze plaatsvinden.

In les 12 zagen we dat wanneer angst en onrust als écht waar ervaren worden, dit een teken is dat je het betekenisloze *pop-denken* gelooft. Les 5 kan ons er dan weer aan herinneren *dat we nooit bang zijn om de reden die ik als pop Jan denk*. Het onbehagen dat door angst en onrust teweeg wordt gebracht kan je dus juist

ook helpen te realiseren: *hé, ik vergis me, ik kijk verkeerd, ik zie het verleden, en ik kan me ook ons eeuwige nu-zijn herinneren en van daaruit anders naar deze situatie, of die persoon kijken.*

Onbehagen opmerken is genade! Want wanneer je bereid bent om vanuit de herinnering van **nu-zijn** alle angst-, schuld-, en verleden-toekomst verhalen te zien als een alarmbel, kunnen de bijbehorende onbehaaglijke gevoelens juist een hulp zijn om bewust weer ons natuurlijke, onpersoonlijke standpunt in te nemen.

Ook al zijn er nog angsten en aannames, vanuit die stabiliteit zullen de ego-gedachten niet meer zo bedreigend voor je zijn. Wat voor waanzin ze je ook voorschotelen je zult steeds beter en sneller zien dat ons *zijn* altijd veilig geborgen blijft in Gods Zichzelf Kennende Zijn.

G.II.8. God is het doel van elk gebed (oefenen met ware gedachten= zelfde als mantra meditatie om innerlijke stilheid te hervinden), en (beoefenen er van) geeft het tijdloosheid in plaats van een einde. 2Evenmin kent het (oefenen en in tijdloosheid zijn) een begin, omdat het doel (God liefde uitbreiden) nooit is veranderd. 3Gebed (oefenen met ware gedachten) in zijn beginvormen is een illusie, want er is geen ladder (geen weg) nodig om te bereiken wat men nooit verlaten heeft. 4Gebed is echter deel van vergeving (de betekenisloze wereld is niet waar) zolang (ware) vergeving - zelf een illusie - onbereikt blijft. 5Gebed (oefenen) is verbonden met leren tot het leerdoel is bereikt. 6En dan zullen alle dingen tezamen worden getransformeerd, en onbezoedeld terugkeren naar de Denkkeest van God. 7Omdat dit wat geleerd kan worden te boven gaat, kan deze toestand (van louter zijn) niet worden beschreven. 8De (oefen) fasen nodig om dit (met hulp van gebed) te bereiken moeten echter worden begrepen, wil Gods Zoon, die nu leeft met de illusie van dood en angst voor God, vrede kunnen hervinden .

4. De oefeningen van vandaag, die zo 'n drie tot vier keer moeten worden gedaan, telkens ongeveer een minuut op z'n hoogst, dienen op een iets andere manier te worden uitgevoerd dan de voorgaande. 2Herhaal met gesloten ogen het idee van vandaag voor jezelf. 3Open dan je ogen en kijk langzaam om je heen, terwijl je zegt: 4Ik kijk naar een betekenisloze wereld. 5Herhaal deze uitspraak voor jezelf terwijl je rondkijkt.

6Sluit weer je ogen en besluit dan met:

7Een betekenisloze wereld baart angst omdat ik denk dat ik wedijver met God.

Hoezo denk ik dat ik wedijver met God? Ofwel: het autoriteitsprobleem 'ikke zelf doen' Niet Uw Wil maar mijn wil.

Waar bevindt ons lichaam zich als we aan dromen zijn? In mijn bed, antwoordt jantje in de waaktoestand. Weet je dat de ogen in dat lichaam van jou in bed gesloten zijn en dat je met die ogen hier in de waakdroom niets meer ziet? Dat moest jantje natuurlijk beamen. Maar wat zijn dan de ogen waarmee je in de slaapdroom de wereld ziet? En welke zijn het waarmee je in deze waakdroom de betekenisloze droomwereld vol lichamen ziet? Word je bang als je ziet dat de ogen van ons lichaam in de slaapdroom verschillen van die in de waaktoestand? En dat beiden niet echt kunnen zijn evenmin als de andere zintuigen en évenals onze gedachten? En dat dit inzicht angst baart omdat iets in ons weet dat we ons zelf voor de gek houden?

De Zoon van God voelt zich hierdoor onbewust schuldig. Ergens weet hij nog dat hij zelf de *maker* van de droom is en vreest daarvoor gestraft te worden door zijn Vader/Schepper.

Dit jaagt hem echter zoveel angst aan dat hij dit weten *bewust* heeft gedissocieerd waardoor hij niet meer beseft, en al helemaal niet als pop, dat het hele droomgevolg onwerkelijk is, slechts een dwaas idee en nooit echt gebeurd. Door zijn eigen Oorzaak te ontkennen denkt de Zoon van zijn Vader af te zijn. Maar van zijn verborgen en vermeende schuld is hij niet af en dit baart hem veel angst.

Om deze schuld voor zichzelf te verbergen heeft hij zich ogenschijnlijk *dubbel afgesplitst van God*. Enerzijds in de poppenspeler/scriptschrijver die hij de rol van (ego-dictator-)god binnen het *poppenspel* gegeven heeft en anderzijds in lichamen ofwel de Jan-Klaassen- en Katrijn poppen.

H19.5. Bid om Gods rechtvaardigheid en verwar Zijn barmhartigheid niet met je eigen waanzin. 2Waarneming kan elk beeld maken dat de denkkeest wenst te zien. 3Vergeet dit niet. 4Hierin is of de Hemel of de hel gelegen, naar jij verkiest.

Zijn eigen rol als ego-god diep weggestopt heeft de Zoon zichzelf gevangen gezet in angstige, elkaar beschuldigende poppen. Onderworpen aan een script van schuld en straf, verlossing zoekend maar niet vindend. Doodsbang voor deze strenge, naziebeul-god die hun straft voor wat ze menen gedaan te hebben en schuldig aan zonde laat sterven.

Sommige *poppen* denken verlossing gevonden te hebben menende dat de hele droom Gods schepping en wil is, hem aldus beschuldigend van alle lijden in de wereld waar wij als poppen niks aan kunnen doen. En inderdaad als poppen kunnen we dat niet! Maar helaas, zolang men zichzelf niet ontmaskerd heeft als deze *poppenspeler-god* blijven schuld en angst doorwoekeren.

T17.1.6.5Maar vergeet dit niet: wanneer jij verstoord raakt en je innerlijke vrede verliest omdat een ander een poging doet zijn problemen door middel van fantasie op te lossen, dan weiger jij jezelf precies diezelfde poging te vergeven. 6En je houdt jullie beiden verre van de waarheid en de verlossing. 7Wanneer je hem (Zoon van God) vergeeft (voor wat hij nooit echt gedaan heeft= ware vergeving), geef je aan de waarheid terug wat door jullie beiden geloofd werd. 8En je zult vergeving zien daar waar je die geschonken hebt.

Als pop hebben we geleerd dat *god* ons als lichaam geschapen en uit het paradijs verdreven heeft nadat we stiekem een appel van de verboden *boom der kennis* gegeten hadden. Het eten van deze *twistappel* en het daarop volgende geloof in goed en kwaad staat symbool voor de afscheiding en dualiteit en ligt aan de oorsprong van het autoriteitsprobleem.

Deze verboden kennis aanbiedende god kán niet de Ware God van Alomvattende Liefde zijn en moet wel de ego-poppenspeler-god zijn. Deze god fungeert als vermomming voor het onderliggende autoriteitsprobleem zodat we op deze manier stiekem onze droomwens kunnen doorzetten.

LES 72.2. De fundamentele wens van het ego is Gods plaats in te nemen. 2 In feite is het ego de fysieke belichaming van die wens. 3Want het is die wens die de denkkeest met een lichaam schijnt te omgeven, hem afgescheiden en geïsoleerd houdt en niet in staat de denkkeest van anderen te bereiken, tenzij via het lichaam dat werd gemaakt om hem gevangen te houden. 4 De beperking van communicatie kan niet het beste middel ter uitbreiding van communicatie zijn. 5Toch wil het ego jou doen geloven dat dit wel zo is.

De Zoon als poppenspeler-god heeft zélf deze appelboom met zijn willekeurige goed-en-slecht regels gemaakt er op deze manier voor zorgend dat wij als poppen ons altijd wel ergens schuldig over voelen. Zo baren alle zondige verledens een wereld vol angst en wordt *naar huis gaan* een angstaanjagend vooruitzicht. Niemand kijkt ernaar uit om overgeleverd te zijn aan een wraakzuchtige, wispelturige, veroordelende god met willekeurige, veranderlijke *rechtvaardigheid-regels*, die als een nazibeul ons *schuldigen* allemaal tot de hel veroordeelt en zijn zoon laat sterven. Hoe kun je nu voldoen aan al zijn waanzinnige, tegenstrijdige regels en voorwaarden, zeker wanneer je niet door hebt dat het om een verzonnen god en dus om betekenisloze wetten gaat? Daardoor voelen we, door onszelf misleid, een enorme angst en weerstand bij het idee de Verzoening te aanvaarden. Want de Verzoening staat gelijk aan de dood voor ons kunstmatige zelf als persoon.

In ieder van ons zit dit idee van schuld verstopt. Iedereen, zelfs de meest *heilige* onder ons, gelooft dat hij in het zogenaamde verleden bergen zondes begaan heeft. Soms, als we menen niet in een (alziende) god te geloven, wanen we ons veilig binnen onze geheime privé fantasieën-wereld. Die in werkelijkheid *niet privé* kan zijn want het is een feit dat er maar één Zoon van God is ook al geloven we wat anders. Dus ook als we denken *niet* in god te geloven worden we achtervolgd door schuldgedachten. Want niet-geloven betekent *geloven* dat je niet gelooft maar dat maakt de waarheid niet minder waar. Kortom je ontkomt dus niet aan geloof in schuld want deze ego-regels vallen binnen het geloof een persoon te zijn! Het conflict zit al in het basisontwerp van ieders persoonlijkheid, dat zoals we inmiddels weten door onszelf als de poppenspeler gemaakt is.

Dus iedere keer wanneer we de regels van deze ego-god binnen het droomsript overtreden voelen we ons schuldig en ervaren we automatisch angst voor straf. Die straf zit verstopt in een toekomst waar ons en onze geliefden van alles kan overkomen en waartegen we ons de hele tijd proberen te verzekeren. Zo blijft onze aandacht op een (betere of slechtere) toekomst gericht.

In ieder van ons woedt een oorlog tussen geest en lichaam. We voelen ons heen en weer geslingerd tussen wat we voelen als onze neigingen en morele plichten en hebben niet door wat de werkelijke bron hiervan is. Van oudsher wordt, gedictieerd door dit ego-script, vanuit diverse religieuze en moralistische filosofieën beweerd dat we de verleidingen des levens de rug moeten toekeren willen we gods liefde ervaren. Ons *persoonlijk*, op genot en vergetelheid gericht 'wangedrag', zowel in denken als in doen, zou er de oorzaak van zijn dat god zich wel van ons af móet keren en dat dit dus onze eigen schuld is. Ook al denk je een modern en zelfstandig denkend mens te zijn en niks met god te hebben, dit conflict-mechanisme zit in het script en maakt dus deel uit van ieders persoonlijkheid. Het zonde-gedachtengoed zit verankerd in de wortels van onze samenleving en al onze geschreven en ongeschreven regels zijn daarmee doordrenkt. We krijgen het letterlijk met de papelel ingegoten, het zit verweven in ons dagelijkse taalgebruik. Dus kán het niet anders dan dat we ons schuldig voelen en angstig zijn.

T4.VI.1. Het ego herkent de werkelijke bron van 'dreiging' niet, en als jij jezelf met het ego associeert, begrijp jij de situatie niet zoals die is. 2Alleen jouw trouw aan het ego geeft het enige macht over je. 3Ik heb over het ego gesproken alsof het een losstaand ding was dat zelfstandig opereert. 4Dit was nodig om jou ervan te overtuigen dat je het niet luchtig weg kunt wuiven en moet beseffen hoeveel van je denken egogericht is. 5We kunnen het daar echter niet veilig bij laten, want anders zul jij jezelf beschouwen als onvermijdelijk verscheurd zolang je hier bent, of zolang jij gelooft dat je hier bent.

Het is een ingenieus vicieuze-cirkel-mechanisme waaruit we wensen bevrijd te worden door gebruik te maken van het (angst)mechanisme zelf. We wensen zélf te bepalen hoe we bevrijd willen worden en hoe bevrijding eruit hoort te zien. Zoals de boef verkleed als politieagent die zichzelf probeert te vangen; zie hier het autoriteitsprobleem in werking. Ons verzet tegen ongelukkigheid genereert meer ongelukkigheid door de valse hoop waarin het ons gevangenhoudt:

7Een betekenisloze wereld baart angst omdat ik denk dat ik wedijver met God.

Het is belangrijk om bereid te zijn alle subtiele uitingen van verzet in jezelf te herkennen. Dit kan zich uiten in manipulatief gedrag, het doordrijven van je zin, gelijk willen hebben, je superieur/inferieur voelen. Ons hooggeëerde ego-intellect geeft ons de waan zelfstandig en ontwikkeld te zijn en dit wordt gebruikt om de ego-wil tegenover Gods Wil te zetten. Dit moet als bijproduct wel angst geven; het laat ons 'slimme, intelligente' vragen stellen die geen vragen zijn en onszelf blindstaren op oplossingen die niks oplossen. Het ego poneert zélf een stelling en gaat dan met zichzelf in discussie bijvoorbeeld: *wanneer god liefde is en wij lichamelijk de liefde willen bedrijven, wat kan daar dan zo verkeerd aan zijn? Ook niet als we het met de buurvrouw of buurman doen!*

Maar het gaat er helemaal niet om of het goed of slecht is, de vraag is: *wat geeft het je? Geeft het je echt blijvend geluk of brengt het in zijn kielzog oorlog mee?*

Het ego, ervoor zorgend dat we het antwoord binnen de droom blijven zoeken ons aldus daarin vasthoudend, leidt ons slechts af van de wezenlijke vraag: *Wat wil/zoek ik écht? Waarom vind ik het maar steeds niet?*

We krijgen slechts een voorgeprogrammeerd antwoord op een voorgeprogrammeerde vraag; *zoek en vindt niet*. Waardoor de waarheid, het simpele feit van het lieflijke heden waarin God al vanzelfsprekend de eeuwige vormloze schuldloze eenheid met ons deelt, totaal verbloemd wordt.

T.4.V.6:4 4Door zich in te laten met randproblemen hoopt het de werkelijke vraag te verbergen en buiten het bewuste denken te houden. 5De karakteristieke drukdoenerij van het ego over bijzaken dient precies dat doel. 6Volledig in beslag genomen worden door opzettelijk onoplosbare problemen is een lievelingslist van het ego om de voortgang van het leerproces te hinderen. 7Maar bij al deze afleidingsmanoeuvres luidt de enige vraag, die nooit door degenen die ze bedrijven wordt gesteld: 'Waartoe?' 8Dit is de vraag die jij in relatie tot alles moet leren stellen. 9Wat is het doel? 10Wat het ook is, het zal jouw inspanningen automatisch richting geven. 11Wanneer je dan tot een doel besluit, heb je een besluit genomen over je toekomstige inspanningen, een besluit dat van kracht blijft tenzij jij van gedachten verandert.

Om elk idee van afgescheidenheid te passeren zal vroeg of laat het autoriteitsconflict onder ogen gezien moeten worden. Dat zit hem niet in wat je doet of laat maar in het goed observeren van ons intellect wat almaar betekenisloze gedachten opwerpt en op meer of minder subtiële wijze steeds in verzet komt. Zo leer je de juiste vragen te stellen; wil je geluk of gelijk? Het 'werk' zit hem niet in strenge leefregels maar in het moeiteloos leren schouwen van alle *foute én goeie jantjes* zonder dat ze, evenmin als het ijsje, de vrije partij, een biertje enzovoort weg hoeven. Suizend ofwel verwijlend in lekkerheid ontdek je dan dat dit, ook al leek het zo, sowieso nooit van de zintuigen was maar van ons eigenste eigen. Hierin lossen zintuigen en de hele rataplan van ijsjes en lichamen dan moeiteloos op.

Dit geldt natuurlijk voor iedereen, ongeacht cultuur, religie en afkomst. Wanneer verliefdheid het spel in komt en geluk in het lichamenlijk samenzijn gehoopt of gevonden lijkt te worden, zal de 'dualistrijd' vroeg of laat de pret alsnog bederven. De werkelijke intimiteit van ons *eigenste eigen* herkennen we meestal niet en wordt verward met lichamenlijke intimiteit en persoonlijke liefde. Pogingen om toch die liefde op het wereldse niveau met elkaar te delen en op die manier intimiteit en geborgenheid te vinden kunnen ons uiteindelijk niet anders dan teleurstellen. Ze zijn gebaseerd op het idee van tekort en moeten uiteindelijk wel angst, pijn en ellende opleveren.

In essentie zijn we allemaal op zoek naar werkelijke vrede, rust en de geborgenheid die we missen. Iets in ons herinnert zich nog die fijne toestand van vóór de dualiteit en daardoor zoeken we nu niet aflatend naar het eens ervaren, maar nu gedissocieerde, goddelijke geluk.

T22.I.10God heeft geen geheimen. 11Hij leidt je niet door een wereld van ellende, om je pas op het eind van de reis te gaan vertellen waarom Hij je dit heeft aangedaan.

Verward als we zijn over zaken als genot en intimiteit, misleid door het ego-script weten we niet meer wat liefde werkelijk is. Leer ervoor open te staan dat we dit onszelf aandoen en dat **alle** lichamen, wat ze ook doen of laten, onschuldig zijn. Wanneer we de eeuwige Liefde met het Zoonschap en God als één willen delen, moeten we echter wel zien dat lichamen niets met deze Liefde te maken kunnen hebben. De non-duale werkelijkheid of waarheid onthult zich pas als we bereid zijn zelf uit deze schijnbare patstelling te komen. Dus is dit niet bedoeld als hint om relaties uit de weg te gaan maar juist om ze aan te gaan vanuit een nieuw niet veroordelend standpunt. Dan zijn ze een geweldig leermiddel om ogenschijnlijk via lichamen aan lichamen voorbij te leren zien en zo te leren wat *Liefde* echt is. Hierbij zal de rede met het juist gerichte denken, (zie T21 en 22) ons helpen inzien dat we er met 'jan-klassen/katrijntje denken nooit uit zullen komen.

LES 72.6. *Naar deze zorgvuldig bereide arena (ego droomnachtmerrie), waar (in het script) razende dieren op prooi jagen en genade geen toegang heeft, komt het ego om jou te redden. 2(De ego stem zegt) God heeft jou een lichaam gemaakt. 3Heel goed. 4Laten we dit aanvaarden en er blij om zijn. 5Laat je, als lichaam, niet beroven van wat het lichaam jou (met zijn negen gaten in het huwelijksbed) te bieden heeft. 6Neem het weinige wat je krijgen kunt. 7God gaf jou niets. 8Het lichaam is je enige verlosser.*

Het ego-script met *zoek maar vind niet* is er puur op gericht de Verzoening **niet** voor onszelf te aanvaarden. In zijn context betekent overgave aan God en het idee dat je geen lichaam bent, dat je fysiek moet sterven. De dood om *misschien* een plaats en geluk in de ego-god-hemel te krijgen maar daar ben je niet zeker van dus stel je dat liever uit. Tot het 'einde' toe houden we dit vol en wachten dan machteloos op zijn oordeel. Anderen zijn van mening dat dit lichamenlijke leven alles is en stellen de confrontatie uit tot het 'moment van de waarheid' en gaan angstig 'ten onder'. Maar soms, pas vlak voor het sterven als er niets anders meer opzit geven we ons toch over en aanvaarden we de dood als ingang naar rust en vrede.

W 5. Wat is het lichaam? Het lichaam is een hek dat de Zoon van God zich verbeeldt te hebben neergezet om delen van zijn Zelf af te scheiden van andere delen. Binnen dit hekwerk denkt hij te leven, om te sterven als dat afbrokkelt en uiteenvalt. Want binnen dit hek denkt hij dat hij voor de liefde veilig is. Omdat hij zich vereenzelvigd met zijn veiligheid, beschouwt hij zichzelf als datgene wat zijn veiligheid uitmaakt. Hoe zou hij er anders zeker van kunnen zijn dat hij binnen het lichaam blijft en de liefde buiten houdt?

Maar wanneer we bereidheid in onszelf vinden om anders te leren kijken, op een manier die indruist tegen alles wat ons ooit is aangeleerd, zal de HG ons helpen om zonder de gebruikelijk angst, in veiligheid, de oorzaak van deze droom bloot te leggen. Dan kunnen we leren wat overgave betekent zonder dat we daarvoor eerst lichamenlijk hoeven te sterven.

LES 71 Alleen Gods verlossingsplan zal werken

5. Gods verlossingsplan werkt eenvoudig omdat je, door Zijn leiding te volgen, naar verlossing zoekt waar ze is. 2Maar als je daarin wilt slagen, zoals God jou dat belooft, moet je bereid zijn alleen dáár te zoeken. 3 Anders is je doel verdeeld en probeer je twee verlossingsplannen te volgen die in elk opzicht lijnrecht tegenover elkaar staan. 4Het gevolg kan alleen maar verwarring, ellende en een diep gevoel van mislukking en wanhoop zijn.

Wakker gemaakt worden betekent bereid zijn elk moment het verlossingsplan van de Ware God te aanvaarden, zodat we ontdaan van angsten leren kijken naar deze gedroomde nachtmerrie waarin we schuld en straf niet kunnen ontlopen.

We zien dan dat we nooit bang zijn geweest om de reden die we dachten, maar dat het wedijveren met God (door eigen baas te willen zijn, droombeelden te willen zien en Hem van ons te dissociëren) angst veroorzaakt. We vrezden de wraak van god maar de werkelijke God die Liefde is hebben we 'achter het behang geplakt' omdat we zelf schepper/oorzaak wilden zijn in plaats van gevolg.

W 4 Wat is zonde?

1.4 Zonde heeft het lichaam ogen gegeven, { } **Zintuiglijk waarnemen is niet kennen. En de waarheid kan alleen met kennis (louter kennendheid) zijn gevuld, en met niets anders.**

2 Het lichaam is het instrument dat de denkkeest gemaakt heeft in zijn pogingen zichzelf te misleiden. { }

3 Zonde is de bakermat van illusies die slechts staan voor denkbeeldige zaken voortkomend uit de gedachten die onwaar zijn. { }

4 De dromen van een gek zijn angstaanjagend { } En toch is wat de zonde ziet slechts een kinder(poppen)spel. **De Zoon van God kan spelen dat hij een lichaam werd,** { } Maar al die tijd straalt zijn Vaders licht over hem en heeft Hij hem met een eeuwigdurende Liefde lief, { } Hoelang, o Zoon van God, wil je nog doorgaan met het spel van de zonde? Zullen we dit scherpgekante kinderspeelgoed niet eens afdanken? Hoe snel ben je bereid naar huis te komen? Vandaag misschien? Er is geen zonde. De schepping is onveranderd. Wil jij je terugkeer naar de Hemel nog steeds tegenhouden?

5. Je zult het misschien moeilijk vinden om enige vorm van weerstand tegen deze slotuitspraak te vermijden. 2Wat voor vorm die weerstand ook aanneemt, **onthoud dat je in wezen bang bent voor zo'n gedachte vanwege de 'wraak' van de 'vijand (God)'**. 3Er wordt niet van jou verwacht dat je deze uitspraak op dit moment al gelooft; je zult hem waarschijnlijk als iets absurds van de hand wijzen. 4Let echter zorgvuldig op alle tekenen van verbloemde of onverbloemde angst die hij misschien opwekt.

Meestal zal de angst voor de ego-god, bewust of onbewust, nog te hevig zijn om meteen de Verzoening totaal te kunnen aanvaarden. Het feit dat wij als Zoon zélf de maker zijn van deze angst-droom jaagt nog teveel angst aan om ons zomaar over te durven geven. Het voelt nog als onszelf uitleveren zonder zekerheid op een goede afloop. Om vertrouwen te krijgen is het daarom van belang te blijven oefenen met gedachtenonderzoek en juist gerichte gedachten. Dan zal het idee van de Verzoening juist geborgenheid en vrede oproepen.

T.13.II 7. Deze cursus heeft uitdrukkelijk gesteld dat hij vrede en geluk voor jou beoogt. 2Toch ben je er bang voor. 3Er is je telkens weer gezegd dat hij je zal bevrijden, en toch reageer jij soms alsof hij je tot gevangene probeert te maken. 4Je zet hem vaak makkelijker aan de kant dan het denksysteem van het ego. 5Tot op zekere hoogte moet je dus wel geloven dat jij jezelf beschermt door deze cursus niet te leren. 6En je beseft niet dat jouw schuldeloosheid het enige is wat jou kan beschermen.

Tot nu toe waren we niet in staat te zien dat er geen verleden-toekomst en dood bestaat. Laat staan dat we konden bevatten dat we altijd al veilig thuis zijn geweest in Gods -zichzelf uitbreidende- Liefde. De maskerade van het overtuigende egoscript leek, zelfs met dood en verdoemenis, veiligheid te bieden tegen de wraak van god. Tevens gaf het gelegenheid om onze huwelijksbed-fantasieën via poppen/lichamen te blijven uitspelen en zogenaamd eigen baas zijn.

les 50. 2In deze wereld geloof je dat alles jou steunt behalve God. 3Je hebt je vertrouwen geschonken aan de meest triviale en waanzinnige symbolen: pillen, geld, 'beschermende' kleding, invloed, aanzien, aardig gevonden worden, de 'juiste' mensen kennen, en een eindeloze lijst van vormen van niets die jij met magische kracht bekleedt. 2. Al deze dingen zijn jouw substituten voor Gods Liefde. 2Al deze dingen worden gekoesterd om de identificatie met het lichaam zeker te stellen. 3Het zijn lofzangen op het ego. 4Schenk je vertrouwen niet aan wat waardeloos is. 5Het zal jou niet steunen.

Willen we af van dit schuld en straf scenario dan zullen we onszelf zinnige vragen moeten leren stellen en bewust leren (h)erkennen dat we onszelf ongelukkig en bang maken doordat we gedachten zonder enige werkelijkheidswaarde geloven. En dat al onze houdingen en verleden-toekomst-oplossingen ons niets anders brengen dan ellende.

T.13.I.9 De Verzoening aanvaarden leert jou wat onsterfelijkheid is, want door je schuldeloosheid te aanvaarden leer jij dat er nooit een verleden geweest is, zodat de toekomst onnodig is en er niet zal zijn. 2De toekomst wordt in de tijd altijd in verband gebracht met boetedoening, en alleen schuld kan een gevoel opwekken dat boetedoening nodig is. 3De schuldeloosheid van Gods Zoon aanvaarden als die van jou, is dan ook Gods manier om jou te herinneren aan Zijn Zoon, en wat hij in waarheid is. 4Want God heeft Zijn Zoon nooit veroordeeld, en omdat hij schuldeloos is, is hij eeuwig.

6. Dit is onze eerste poging tot het uitspreken van een expliciete oorzaak-en-gevolgrelatie van een soort dat je uiterst onbedreven bent te herkennen. 2Blijf niet bij de slotuitspraak stilstaan, en probeer er behalve tijdens de oefenperioden zelfs niet eens aan te denken. 3Dat is voor dit moment genoeg.

De Cursus nodigt je uit om, schijnbaar, keer op keer te onderzoeken of de gedachten die je denkt te denken écht waar zijn. Wat ze beweren brengt dat jou NU duurzame vrede of brengen ze onrust en ellende met een vage belofte van beterschap in de toekomst?

Als je goed kijkt betekent de uitspraak dat *een betekenisloze wereld angst baart omdat je wedijvert met God* jouw bevrijding! Het is een uitnodiging niet langer op jouw eigen persoonlijke oordeelsvermogen te vertrouwen maar op dat in jou wat het wel weet; de HG.

Les 53.3(13) Wat totaal waanzinnig is, baart angst omdat het volkomen onbetrouwbaar is en geen enkele basis voor vertrouwen biedt. In waanzinnigheid valt niets te vertrouwen. Het biedt geen veiligheid en geen hoop. Maar zo'n wereld is geen werkelijkheid. Ik heb haar (als zoon van God zelf) de illusie van werkelijkheid verleend en heb (als gevolg op jan denken te zijn) geleden door mijn geloof daarin. Nu kies ik ervoor dit geloof terug te nemen en mijn vertrouwen te stellen in de werkelijkheid. Door(simpelweg) hiervoor te kiezen zal ik ontsnappen aan alle gevolgen van de wereld van de angst, omdat ik erken dat die niet (echt)bestaat(maar mijn gelabelde verbeelden fantasie gedachten zijn).

Iets wat geen werkelijke oorzaak heeft kan nooit werkelijk bestaan en geen werkelijke gevolgen hebben. Zo lost het ego-god-schuld-verhaal in een keer op inclusief het idee dat ik wedijver met God. Wat overblijft is de *Stem van God* met de Vrede van ons ene gedeelde *Kennen-Zijn*.

Les 50

3. Alleen de Liefde van God zal jou in alle omstandigheden beschermen. 2Ze zal je boven elke beproeving uittillen, en je hoog boven alle vermeende gevaren van deze wereld verheffen tot een sfeer van volmaakte vrede en veiligheid. 3Ze zal jou voeren naar een denkstaat die door niets bedreigd, door niets verstoord kan worden, en waar niets de eeuwige kalmte van de Zoon van God verbreken kan.